

[Ib Christensen]

det, vi har set i pressen om disse ting – betyder det vældige administrative problemer, fordi der bygges enormt meget her i landet stadig væk.

Endelig er det tredje kritiske punkt prøvet. Når man har ekstra tillæg på 30 pct., der er skattefrit, og 9 pct. årligt tillæg og mere, hvis inflationen er højere, kan man sætte et stort spørgsmålstegn ved, hvilket provenu der overhovedet bliver tale om. Derfor er det, vi frygter, at denne værdistigningsafgift – stadig væk forudsat at det, der har stået i pressen om disse ting, er rigtig – mere vil virke irriterende end løse problemerne. Derfor vil man altså opnå det, at man udstrækker de uheldige virkninger, kapitalvindingskatten har haft for landbruget, til alle ejerboliger her i landet. Det synes vi ikke er særlig genialt. Det eneste, vi kan prise i denne forbindelse, er, at det dog tilkendegiver en vis vilje til at løse dette problem, men midlet sætter vi altså et stort spørgsmålstegn ved, stadig væk under forbehold af regeringens endelige forslag, når eller hvis det kommer.

Det, vi siger, er, at vi i stedet for burde bruge det klassiske jordbeskatningsprincip her i landet, som vi har haft i årtier, men som i de seneste årtier er blevet forringet gang på gang, senest gennem regeringens nye udspil om at forringe den amtskommunale grundskyld også i 1980 og 1981, nemlig en løbende afgift på jordværdier som det, der skal til for at bremse prisstigningerne. Det er der få nationaløkonomer der benægter. Tværtimod hævder de bestandig, at sådan en løbende afgift på jordværdier vil være det rette og formentlig det eneste instrument for virkelig at bremse jordprisstigningerne og holde dem i ro.

Derfor er det stadig væk vores råd til regeringen, at det ville være meget snildere at gøre det på denne måde. Men det vigtigste er, at der gøres noget ved problemet, og vi har ikke lagt os fast på, at det lige netop skal være på den måde, vi også her i tinget har fremsat forslag om, for det vil jo være en utopi at tro, at i hvert fald venstre eller socialdemokratiet vil gå med til det, men at der må ske noget på dette område er helt givet, og regeringen bør derfor ikke lades i tvivl om, at et flertal i folketinget ønsker, at der skal ske noget.

For det første er der den fordelingspolitiske grund dertil, og den er aktuel her op til

overenskomstforhandlingerne, for samtlige lønmodtagerorganisationer, repræsenterende 85 pct. af den erhvervsaktive befolkning, har krævet indgreb og effektive indgreb over for de arbejdsfri gevinster på jord og anden fast ejendom som en betingelse for løntilbageholdenhed. Altså bør regeringen komme med et forslag, der virkelig kan overbevise lønmodtagerne om, at der nu sker noget på det punkt. Tidligere ordførere har gjort opmærksom på, at en jordbeskatning og grundskyld er mere socialt rimelig end indkomstbeskatning for alle normale arbejdsindkomster.

Det andet hensyn er hensynet til erhvervslivet, fordi vi ved, at når man fører en beskatningspolitik her i landet, der i høj grad favoriserer passiv pengeanbringelse i jord og anden fast ejendom, betyder det, at folk anbringer pengene dér. Så går erhvervslivet glip af dem, og så mister vi arbejdspladser. Folk investerer ikke i erhvervslivet på grund af den risiko, der er forbundet med det, ikke mindst i denne tid, og så går vi glip af arbejdspladser, og renten stiger, fordi det er uendelig profitabelt at anbringe pengene passivt fremfor aktivt. Og når man godkender, at jord skal være et frit udbytnings- og renteobjekt, bliver der de færre investeringsmidler til erhvervslivet, til arbejdspladser. Derfor har erhvervslivet også en interesse i en sådan skatteomlægning, lige så vel som lønmodtagerne har det.

En tredje grund er, at vi skal gøre noget ved den inflationskilde, som ubestrideligt her er til stede, og som økonomerne også erkender tilstedeværelsen af. Der er ikke enighed mellem retsforbundet og de uafhængige økonomer med hensyn til, i hvilket omfang der her er tale om en inflationskilde, men at der er en, erkendes nu af de allerfleste økonomer. Det er en inflationskilde, som vi kan gøre noget ved, uden at folketinget skal forgrube sig på den fri forhandlings- og aftaleret på arbejdsmarkedet.

Den fjerde grund er naturligvis, at det kan skaffe penge i det offentlige kasser og dermed på længere sigt muliggøre en lettelse af skatten på arbejdet. Der er altså masser af gode grunde til, at man bør gøre noget ved dette.

Jeg er glad for, at regeringen tilsyneladende ikke kan acceptere centrumdemokraternes udspil i denne sag. Jeg synes, at det på en eller anden måde bør markeres,